

allisque cum intelligimus, quam Evangelii partem populo erat expositurus jubere solitum inter divina officia recitari : quam prælectam postea nitebatur explicare. Verum si quando hoc futurum fuisset æquo longius, residuum in aliud tempus differerebat; ac tum quoque relegi Evangelium præcipiebat.

Cæterum exacta nondum hieme suam in Joannis Evangelium explanationem aggressus est Augustinus. Testatur quippe in Tract. vi, sese subveritum ut populus a frequentanda ecclesia frigoris vi deterreretur. In x, proximum significat tempus imminere, ut passionis ac resurrectionis Dominicæ solemnitas celebretur. In xi autem, ut adhortetur catechumenos, jam tempus exigere. Pridie ejus diei quo habuit xii, dicturum se de pace Ecclesiæ, vel quid egisset, vel quid adhuc agendum speraret, populo promiserat : sed præmittere solitam de lectione evangelica tractationem voluit, ac tam fidem suam liberare. Quid illud porro fuerit, quod de Ecclesiæ pace dicendum habebat, incompertum est; neque in ejusdem tractationis fine conscriptum fuit. Videtur ex xiii Tractatus exordium posse colligi, a diebus non ita paucis intermissum ab eo fuisse Joannis Evangelium : et recipere illud per Paschalia festa, quæ in 2 diem aprilis anno 416 incidebant, interrupt, eo quod his diebus fixas et certas ex Evangelio lectiones oporteret in Ecclesia recitari, quibus substituere alias non licebat : sicut sua in Expositionem Epistolæ Joannis præfatione docet. Nam interea temporis enarrandam hanc ipsam Epistolam suscepit : moxque ea pertractata rediit ad Evangelium. In cujus explicatione Tractatum xxvii, necium in Laurentii martyris, quem ibidem laudat, celebritate excesserat : tametsi quinque Tractatus a xix, uti jam observatum est, ad xviii, diebus quinque continuis perfecisset.

Ex hoc opere decerpta quam multa reperies apud Bedam et Alcuinum super Joannem, apud Florum in Commentariis super Pauli Epistolas, Bedæ nomine vulgatis, etc., necnon sententias quasdam a veteribus confirmandæ catholicæ fidei causa prolatas ex variis Tractatibus : scilicet ex ii, a Cassiano, lib. 7 de Incarnatione, cap. 27; ex lxxviii, a Leone papa in Epistola ad Leonem Augustum olim 97, nunc 154, etc. Recordatur ejusdem operis Cassiodorus Senator in lib. Instit., cap. 7, Joannem copiosa et insigni expositione ab Augustino illustratum commendans. Possidius in Indiculo, cap. 6, sub his verbis : *Tractatus de Evangelio Joannis a capite usque ad finem, in codicibus sex.* Augustinus ipse in præfatione ad Tractatus super Epistolam Joannis : *Mementi, inquit, Sanctitas vestra Evangelium secundum Joannem ex ordine lectionum nos solere tractare.* Rursumque in lib. 15 de Trinitate, cap. 27, signat Tractatum in Joan. xcix, cum ait : *De hac re in sermone quodam profereundo ad aures populi christiani diximus, dictumque conscripsimus.* Plura sane, si sat visisset, dicturus in Retractionum libris peculiaribus, quos, uti ad Quodvuldeum, epist. 224, scribit, in Tractatus populares homiliasque a se habitas meditabatur.

Opus in vetustis codicibus inscribitur, quibusdam Tractatus, aliis Sermones, nonnullis Homiliæ in Joannem. Sed paulo amplior titulus est in Mss. Andoengensi, Gemmeticensi, et Pratellensi, hunc in modum : *Aurelii Augustini Doctoris Hippon. episc. Homilia in Evangelium Dom. Jesu secundum Joannem incipiunt, quæ ipse colloquendo prius ad populum habuit, et inter loquendum a notariis exceptas, eo quo habitæ sunt ordine, verbum ex serbo postea dictavit.* Denique quod ad præfationem hic subjectam attinet, frustra eam quæras vel in Mss. vel in editis Am. et Bad. Hanc post Erasmus dederunt Lovanienses, qui tamen observant nec Augustini esse, nec in ullo Ms. exstare. Habetur paucis mutatis verbis apud Bedam et Alcuinum in Joannem

PRÆFATIO INCERTI AUCTORIS.

Omibus divinæ Scripturæ paginis Evangelium excellit; quia quod Lex et Prophætæ futurum prædixerunt, hoc completum dicit Evangelium. Inter ipsos autem Evangeliorum scriptores Joannes eminet in divinorum mysteriorum profunditate, qui a tempore Dominicæ ascensionis per annos sexaginta quinque verbum Dei absque adminiculo scribendi, usque ad ultima Domitiani prædicavit tempora. Sed occiso Domitiano, cum permittente Nerva de exilio rediisset Ephesum; compulsus ab episcopis Asiæ, de cœterna Patri divinitate Christi scripsit adversus hæreticos, qui eo absente irruerant in ejus Ecclesias, qui Christum ante Mariam fuisse negabant. Unde merito in figura quatuor animalium, aquilæ volanti comparatur : quæ volat altius cæteris avibus, et solis radios irreverberatis aspicit luminibus. Cæteri quippe evangelistæ, qui temporalem Christi nativitatem, et temporalia ejus facta quæ gessit in homine, sufficienter

exponunt, et de divinitate paucæ dixerunt, quasi animalia gressibilia cum Domino ambulantes in terra : hic autem pauca de temporalibus ejus gestis edisserens, sed divinitatis potentiam sublimius contemplanus, cum Domino ad cælum volat. Qui enim supra pectus Domini in cœna recubuit, cælestis haustum sapientiæ cæteris excellentius de ipso Dominici pectoris fonte potavit. Legerat siquidem Evangelia trium evangelistarum, et approbaverat fidem eorum et veritatem : in quibus deesse vidit aliqua gestarum rerum historiarum, et ea maxime quæ Dominus gessit primo prædicationis suæ tempore, scilicet antequam Joannes Baptista clauderetur in carcere. Hæc ergo quasi dimissa ab illis scribit Joannes, quæ fecit Jesus antequam Joannes clauderetur : sed maxime divinitatem Christi et Trinitatis mysterium commendare curavit. Tres siquidem alii evangelistæ dicta et facta Domini temporalia, quæ ad informandos mores vitæ præsentis maxime valent,

copiosius prosecuti, circa activam vitam sunt versati : in qua laboratur, ut cor mundetur ad videndum Deum : Joannes vero pauca Domini facta dicit : verba vero Domini quæ Trinitatis unitatem, et vitæ æternæ felicitatem insinuant, diligentius conscribit ; et sic in con-

templativa virtute commendanda, intentionem suam et prædicationem tenuit : in qua contemplativa vacatur ut Deus videatur. Iste siquidem est Joannes, quem Dominus de fluctivaga nuptiarum tempestate vocavit, et cui Matrem virginem virgini commendavit.

S. AURELII AUGUSTINI

HIPPONENSIS EPISCOPI

IN JOANNIS EVANGELIUM

TRACTATUS CXXIV (a).

TRACTATUS I.

In illud Joannis, In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum, etc., usque ad id, Et tenebræ eam non comprehenderunt. Cap. 1, §. 1-5.

1. Intuens¹ quod modo audivimus ex lectione apostolica, quod animalis homo non percipit ea quæ sunt Spiritus Dei (I Cor. II, 14), et cogitans, in hac præsentī turba Charitatis vestræ necesse esse ut multi sint animales, qui adhuc secundum carnem sapiant, nondumque se possint ad spiritualem intellectum erigere, hæsito vehementer, quomodo, ut Dominus dederit, possim dicere, vel pro modulo meo explicare quod lectum est ex Evangelio, *In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum* : hoc enim animalis homo non percipit. Quid ergo, fratres ? silebimus hinc ? Quare ergo legitur, si silebitur ? aut quare auditur, si non exponitur ? sed et quid exponitur, si non intelligitur ? Itaque quoniam rursum esse non dubito in numero vestro quosdam, a quibus possit non solum expositum capi, sed et antequam exponatur, intelligi ; non fraudabo eos qui possunt capere, dum timeo superfluum esse auribus eorum qui non possunt capere. Postremo aderit misericordia Dei, fortasse ut omnibus satis fiat, et capiat quisque quod potest : quia et qui loquitur, dicit quod potest. Nam dicere ut est, quis potest ? Audeo dicere, fratres mei, forsitan nec ipse Joannes dixit ut est, sed et ipse ut potuit ; quia de Deo homo dixit : et quidem inspiratus a Deo, sed tamen homo. Quia inspiratus, dixit aliquid ; si non inspiratus esset, dixisset nihil : quia vero homo

inspiratus, non totum quod est dixit ; sed quod potuit homo, dixit.

2. Erat enim iste Joannes, fratres charissimi, de illis montibus, de quibus scriptum est : *Suscipiant montes pacem populo tuo, et colles justitiam* (Psal. LXXI, 3). Montes, excelsæ animæ sunt : colles, parvulæ animæ sunt. Sed ideo montes excipiunt pacem, ut colles possint excipere justitiam. Quæ est justitia, quam colles excipiunt ? Fides, quia justus ex fide vivit (Habac. II, 4 ; Rom. I, 17). Non autem exciperent minores animæ fidem, nisi majores animæ, quæ montes dictæ sunt, ab ipsa Sapientia illustrarentur, ut possint parvulis trajicere quod possint parvuli capere, et vivere ex fide colles, quia montes pacem suscipiunt. Ab ipsis montibus dictum est Ecclesiæ, Pax vobiscum : et ipsi montes pacem annuntiando Ecclesiæ, non diviserunt se adversus eam a quo susceperunt pacem (Joan. XX, 19), ut veraciter, non fidei nuntiarent pacem.

3. Sunt enim alii montes naufragosi, quo quisque navim cum impulerit, solvitur. Facile est enim cum videtur terra a periclitantibus, quasi conari ad terram : sed aliquando videtur terra in monte, et saxa latent sub monte ; et cum quisque conatur ad montem, incidit in saxa ; et non ibi invenit portum, sed plactum. Sic fuerunt quidam montes, et magni apparuerunt inter homines ; et fecerunt hæreses et schismata, et diviserunt Ecclesiam Dei : sed isti qui diviserunt Ecclesiam Dei, non erant illi montes de quibus dictum est, *Suscipiant montes pacem populo tuo*. Quomodo enim pacem susceperunt, qui unitatem diviserunt ?

ADNOTATIO PP. BENEDECTINORUM.

Hos tractatus recognovimus ad Mss. Fossatensem optimæ notæ, descriptum jussu Ingilberti abbatis circiter annum 840, ad vetustissimos Germanenses duos, ad Corbeitem, Remigensem, Gemmelicensem, Florimonsensem, Audouensensem, Becheronensem, Prætelensem, Vindocinenses duos, Carcassonensis Ecclesiæ unum, Abbatia de Cultura unum. Adhibebimus præterea variantes lectiones Belgicorum septem codicum per Lovanienses collectas : necnon antiquiores editiones Bæd. Er. et Lov.

Comparavimus præterea eas omnes editiones initio Retr. et Confess. t. 1, memoratas. M.

¹ Mss. nostri magno consensu, *intuens* ; et infra, *et cogitans*, plurali numero, pro, *intuens... et cogitans*.

(a) Habiti forte sub Christi annum 416.